

Pred znamenjem.

(Sličica. Spisal *Aleksij Andrejev.*)

Ustavila se je s svojim šibkim petletnim sinkom pri znamenju kraj vasi.

V znamenju žari podoba Matere božje, okrašena s suhimi in svežimi cveticami. Od stropa doli visi svetilka. Vse to so priredile vaše deklice v čast Nji, ki je najsvetejša, najmilejša. Nebeško - sladko se smehlja Marija, držeča v naročji Jezuščka.

„Poklekniva tu, moj ljubček, pred Marijo in jo prosiva pomoči... Tako... Lepo skleni ročici in moli, moli k nebeški materi, da nama pomaga...!“

Kako veselo je še lansko leto prihajala semkaj s svojim možem in sinčkom! A letos sta sama s sinkom. Jeseni se je namreč njenega moža prišla neozdravljiva bolezen — jetika. Vso zimo je presedel in preždel v hiši. Upal je pač, da se mu s spomladjo povrne tudi zaželeno zdravje, da bo zopet mogel iti na delo in prislužiti živež nji, ljubi ženi, in sinčku — Andrejčku...

Pomlad je prišla na lahkih krilih, a njega je vzela s seboj in ga peljala v — temni grob. Ostala je sama s sinkom v borni koči konec vasi. Kako si zaslužiti denar? To nejasno vprašanje jo je neizrečno mučilo...

Danes se je zopet vračala iz bližnje vasi, kamor je šla prosit pomoči in iskat si dela. Povsod so jo odvrnili, da je sedaj še ne potrebujejo, ali pa, da imajo že druge najete. V resnici je pa le zato niso hoteli, ker so si mislili: „E, kdo bi živil še otroka?“

Uprla je svoj pogled proseče na Marijo in jela glasno, udano, pobožno moliti.

„O, Marija!“ je prosila na glas. „Ti mi pomagaj v moji britkosti in bedi! Ti se me usmili vsaj radi mojega sinčka, saj Te kličemo „mati usmiljena!“ Ti omeči tudi srca trdih vaščanov, da me vsprejmejo v službo!...“

zenica ni čula, da se je nekdo tiho in počasi približal znamenju in poslušal njene besede.

„Mama, gospod so prišli!“ je šepnilo strahoma detece materi.

Le-ta se je osuplo ozrla in zagledala gospoda župnika.

„Kmetje te nočejo v službo?“ jo je nagovoril dobrohotno gospod župnik.

„Iskala sem danes dela v Zalesju, a nisem ga mogla dobiti“, mu je pripovedovala in uprla va-nj svoje rudeče, objokane oči. „Največ me nočejo radi deteta...“

Solze so ji ustavile besede.

„Nikar ne jokaj! Skrbel bom jaz za vaju“, ji je rekel dobrodušno župnik. „Pri meni boš imela zmeraj dosti dela in tudi sina smeš s seboj pripeljati.“

„Ná, da si boš kupila hrane“ In župnik ji je stisnil v roko pet goldinarjev.

„Stokrat vam Bog povrni! — Andrejček, zahvali se gospodu!“

„Že dobro, že dobro!“ je smehljaje se dejal župnik in odšel dalje po poti.

Ženica je pokleknila pred znamenje in se goreče zahvaljevala Mariji...

Daj nam danes naš vsakdanji kruh.

(*Lausch.*)

Ded: Sedaj jmaš prestati kratko skušnjo, Ernst; videti hočem, če mi bodeš prav odgovarjal. Kje dobimo kruh?

Ernst: Kupimo ga pri peku.

Ded: A kje ga dobi pek?

Ernst: Aj, ta ga speče iz moke.

Ded: Čisto prav, a kje dobi moko?

Ernst: Kupi jo od mlinarja.

Ded: In ali veš tudi, kje dobi mlinar moko?

Ernst: Napravi jo iz žita.

Ded: Vse veš jako dobro; ali mi pa moreš tudi povedati, kdo dá mlinarju žito?